

Sygnatura akt IV Ka 319/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie :	SSO Tomasz Wysocki SSO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Marta Synowiec

przy udziale Barbary Chodorowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

rozpoznawał sprawę **R. W.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 14 lutego 2014 roku , sygnatura akt II K 686/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. G. z Kancelarii Adwokackiej w D. 516, 60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 319/14

UZASADNIENIE

R. W. i J. Ł. oskarżeni zostali o to, że:

I. w nocy z 31.01.2012r. na 1.02.2012r. w P. działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu:

- po uprzednim obcięciu skobła zabezpieczającego drzwi komórki zabrali w celu przywłaszczenia wiertarkę oraz szlifierkę kątową o łącznej wartości 120 zł na szkodę A. B.;

- po uprzednim obcięciu skobła zabezpieczającego drzwi komórki zabrali w celu przywłaszczenia piłę elektryczną wartości 600 zł na szkodę W. B.;

- po uprzednim obcięciu skobla zabezpieczającego komórki usiłovali zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się tam przedmioty lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu braku przedmiotów nadających się do popełnienia nich czynu zabronionego, czym działali na szkodę J. W.;

- po uprzednim obcięciu skobla zabezpieczającego komórki usiłovali zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się tam przedmioty lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu braku przedmiotów nadających się do popełnienia nich czynu zabronionego, czym działali na szkodę W. S.;

- po uprzednim obcięciu skobla zabezpieczającego komórki usiłovali zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się tam przedmioty lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu braku przedmiotów nadających się do popełnienia nich czynu zabronionego, czym działali na szkodę A. P.;

- po uprzednim obcięciu skobla zabezpieczającego komórki usiłovali zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się tam przedmioty lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu braku przedmiotów nadających się do popełnienia nich czynu zabronionego, czym działali na szkodę J. K.;

przy czym zarzuczonego występku dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 6 lutego 2008r. w sprawie II K 313/06 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne w łącznym wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 15.12.2005r. do 16.12.2005r. od 24.04.2008r. do 4.02.2010r. i od 13.06.2011r do 31.12.2011r., a J. Ł. posiadając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność do rozumienia znaczenia czynu i pokierowania własnym postępowaniem,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do R. W., a o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 31 § 2 kk do J. Ł.,

a nadto R. W. oraz

3. Z. S., oskarżonych o to, że:

II. w lipcu 2012r. w B. działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru;

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej dostali się do wnętrza piwnicy-siłowni skąd zabrali w celu przywłaszczenia felgę aluminiową „16”, ciężarek na sztangę oraz parę rękawic o łącznej wartości 295 zł na szkodę D. K.;

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej dostali się do wnętrza piwnicy M. S.skąd zabrali w celu przywłaszczenia kabla do zamrażalki o długości 2 metrów i wartości 5 zł na szkodę Z. S. (1);

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej dostali się do wnętrza piwnicy L. W. skąd zabrali w celu przywłaszczenia aluminiową pokrywą pralki, elektryczną szaszłykarkę dwa silniki elektryczne do pralek o łącznej wartości 460 zł na szkodę C. Z.;

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej dostali się do wnętrza piwnicy skąd zabrali w celu przywłaszczenia 10 miedzianych rurek o łącznej wartości 180 zł na szkodę W. S. (1);

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej dostali się do wnętrza piwnicy skąd zabrali w celu przywłaszczenia pilę spalinową o wartości 300 zł na szkodę R. M.;

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej dostali się do wnętrza piwnicy skąd zabrali w celu przywłaszczenia złom pochodzący z gazówki oraz narzędzia o łącznej wartości 50 zł na szkodę A. J.;

- po uprzednim wypchnięciu desek zabezpieczających dostali się do wnętrza piwnicy skąd zabrali w celu przywłaszczenia trzy przedłużacze o łącznej wartości 40 zł na szkodę W. N.;

- po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej dostali się do wnętrza piwnicy skąd zabrali w celu przywłaszczenia kable, przedłużacze, klucz miedziany, złom miedziany, aluminiowy i narzędzia o łącznej wartości 400 zł na szkodę W. O.;

- po uprzednim zerwaniu kłódki i obcięciu skobla zabezpieczającego komórki usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się tam przedmioty lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu braku przedmiotów nadających się do popełnienia czynu zabronionego, czym działali na szkodę A. W.;

- po uprzednim zerwaniu kłódki i obcięciu skobla zabezpieczającego komórki usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się tam przedmioty lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu braku przedmiotów nadających się do popełnienia czynu zabronionego, czym działali na szkodę D. G.;

- po uprzednim zerwaniu kłódki komórki usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się tam przedmioty lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu niemożności pokonania dalszego zabezpieczenia w postaci skobla, czym działali na szkodę K. M.;

- po uprzednim wyrwaniu skobla w drzwiach piwnicy dostali się do jej wnętrza po czym zabrali w celu przywłaszczenia worek foliowy z puszkami aluminiowymi o łącznej wartości 10 zł na szkodę T. H.;

przy czym zarzuconego występku dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 6 lutego 2008r. w sprawie II K 313/06 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne w łącznym wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 15.12.2005r. do 16.12.2005r. od 24.04.2008r. do 4.02.2010r. i od 13.06.2011r do 31.12.2011r.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1kk wobec R. W., wobec Z. S.o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

a także R. W. o to, że:

III. w okresie od kwietnia 2012r. do czerwca 2012r. w B. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru:

- po uprzednim wyważeniu drzwi wejściowych altany wszedł do jej wnętrza po czym zabrał w celu przywłaszczenia 11 piw (...) oraz sekator o łącznej wartości 82 zł na szkodę K. W.;

- po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń drzwi altany wszedł do jej wnętrza po czym zabrał w celu przywłaszczenia szklanki, kieliszki, kawę, herbatę o łącznej wartości 100 zł na szkodę M. F.;

- po uprzednim wyrwaniu prętów zabezpieczających okno i wybiciu w nim szyby usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy znajdujących się w altanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu braku przedmiotów nadających się do dokonania czynu zabronionego, czym działał na szkodę A. M.;

- po uprzednim wyważeniu drzwi, uszkodzeniu zamka usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy znajdujących się w altanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu braku przedmiotów nadających się do dokonania czynu zabronionego, czym działał na szkodę Z. D.;

- po uprzednim wybiciu szyby i wyciągnięciu kraty usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy znajdujących się w altanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu braku przedmiotów nadających się do dokonania czynu zabronionego, czym działał na szkodę T. Z.;

- po uprzednim uszkodzeniu zamka usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia rzeczy znajdujących się w altanie, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu niemożności pokonania dalszych zabezpieczeń czym działał na szkodę M. Ć.;

- po uprzednim przecięciu kłódki zabezpieczającej drzwi wejściowe do altanki dostał się do jej wnętrza po czym zabrał w celu przywłaszczenia radioodtwarzacz samochodowy, akumulator, tacek, cztery głośniki kina domowego (...), pilnik, młotek, siekierę, poziomice, kłódkę o łącznej wartości 220 zł na szkodę E. J.;

przy czym zarzuconego występku dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 6 lutego 2008r. w sprawie II K 313/06 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne w łącznym wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 15.12.2005r. do 16.12.2005r. od 24.04.2008r. do 4.02.2010r. i od 13.06.2011r do 31.12.2011r.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 64 § 1kk

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2014r. Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie, w sprawie o sygn. akt II K 686/13:

I. oskarżonych R. W. i J. Ł. uznał za winnych tego, że w nocy z 31 stycznia 2012 roku na 01 lutego 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu:

- po uprzednim obcięciu skobli zabezpieczających drzwi dwóch komórek zabrali w celu przywłaszczenia wiertarkę oraz szlifierkę kątową o łącznej wartości 120 złotych na szkodę A. B. oraz piłę elektryczną wartości 600 złotych na szkodę W. B.;

- po uprzednim obcięciu skobli zabezpieczających czterech komórek usiłowali zabrać w celu przywłaszczenia znajdujące się tam przedmioty, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z powodu braku przedmiotów nadających się do popełnienia czynu zabronionego, czym działali na szkodę J. W., W. S., A. P. i J. K.

przy czym R. W. zarzuconego czynu dopuścił się będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 06 lutego 2008 roku w sprawie II K 313/06 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne w łącznym wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 15 grudnia 2005 roku do 16 grudnia 2005 roku, od 24 kwietnia 2008 roku do 04 lutego 2010 roku i od 13 czerwca 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku, a J. Ł. posiadając w stopniu znacznym ograniczoną zdolność do rozumienia znaczenia czynu i pokierowania własnym postępowaniem,

to jest czynu ciągłego z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do R. W., i czynu ciągłego z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 31 § 2 k.k. w stosunku do J. Ł. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **R. W.** karę roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. wymierzył oskarżonemu **J. Ł.** karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonych R. W. i Z. S. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im czynów ciągłych opisanych w punkcie II części wstępnej wyroku, z tym że przyjął, iż R. W. zarzuconego czynu dopuścił się będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 06 lutego 2008 roku w sprawie II K 313/06 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne w łącznym wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 15 grudnia 2005 roku do 16 grudnia 2005 roku, od 24 kwietnia 2008 roku do 04 lutego 2010 roku i od 13 czerwca 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku,

to jest czynu ciągłego z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. w stosunku do R. W., i czynu ciągłego z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w stosunku do Z. S.,

i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **R. W.** karę roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **Z. S.** karę roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego R. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III. części wstępnej wyroku, z tym że przyjął, iż R. W. zarzucanego czynu dopuścił się będąc skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 06 lutego 2008 roku w sprawie II K 313/06 za czyny z art. 280 § 1 k.k. i inne w łącznym wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresach od 15 grudnia 2005 roku do 16 grudnia 2005 roku, od 24 kwietnia 2008 roku do 04 lutego 2010 roku i od 13 czerwca 2011 roku do 31 grudnia 2011 roku,

to jest czynu ciągłego z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 2 k.k. w zw. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu **R. W.** karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych J. Ł. i Z. S. kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okresy próby wynoszące po 3 (trzy) lata;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego R. W. w punkcie I., II. i III wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. W. okresy jego zatrzymania w dniach 14 czerwca 2012 roku, 19 lipca 2012 roku i 13 sierpnia 2012 roku;

VII. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci plecaka koloru czerwonego z napisem „(...)” na czarnym tle, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych numer (...) na karcie numer 278 akt;

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych w tym R. W. od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się oskarżony R. W., który za pośrednictwem swego obrońcy zaskarżył wyrok na swoją korzyść w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary, polegającą, wg oskarżonego na wysokości wymiaru tej kary, przewyższającą nawet żądanie Prokuratury oraz związany z naruszeniem prawa materialnego zarzut nie zastosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Podnosząc ten zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie wyroku do granic pozwalających na zawieszenie wykonania kary i o zastosowanie tego dobrodziejstwa w stosunku do osk. R. W..

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna w stopniu oczywistym.

Sąd orzekający prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, a wskazujący na sprawstwo i zawinienie R. W. wszystkich zarzucanych, a następnie przypisanych mu czynów. Tu zarówno sposób zgromadzenia materiału dowodowego, jak i jego oceny, jest prawidłowy i nie budzi żadnych zastrzeżeń, nawet apelującego.

Niemniej Sąd odwoławczy z urzędu wskazuje, że przyjęta i zaaprobowana przez Sąd meriti kwalifikacja prawna w zakresie, w jakim uznano, że oskarżony usiłował w sposób nieudolny dokonać kradzieży z włamaniem np. na szkodę J. W. czy W. S., A. P., J. K., A. W., D. G., A. M., T. Z. czy M. C. jest oczywiście błędne.

Ugruntowany jest wszak pogląd, iż „z nieudolnością usiłowania w rozumieniu art. 13 § 2 k.k. mamy do czynienia dopiero wówczas, gdy dokonanie okaże się **obiektywnie niemożliwe**, przy czym owa - oceniana ze stanowiska ex ante - niemożliwość dokonania musi stanowić konsekwencję braku przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego (brak tzw. przedmiotu czynności wykonawczej) albo użycia niewłaściwego środka, który nie nadaje się do osiągnięcia zamierzonego rezultatu. Sprawca podejmujący usiłowanie nie jest oczywiście świadom jego nieudolności (niemożności dokonania), gdyby bowiem uświadamiał ją sobie, to - postępując racjonalnie - powinien zrezygnować z podejmowania tego rodzaju prób” (np. wyrok S.A we Wrocławiu z dnia 27.06.2013r., sygn. akt II AKa 184/13, LEX nr 1372496). A podkreślić należy za Sądem Najwyższym, że **„za brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego, określony w art. 13 § 2 k.k., należy uznać brak obiektywny, nie zaś zdyskwalifikowanie przez sprawcę przedmiotu ze względu na nieprzydatność dla niego”** (postanowienie z dnia 28.04.2011r. sygn.. akt V KK 33/11, LEX nr 817558).

Skoro zatem pokrzywdzeni przechowywali określone przedmioty w komórkach, np. J. W. (1) zeznał, że z jego piwnicy nic nie zginęło, ale „znajdowały się jedynie 2 opony zimowe, stary segment ze słoikami” (k. 15v), podobnie zeznała także W. S. (w komórce miała rower, opony samochodowe, kosiarkę elektryczną – 17v), a A. P. trzymała w komórce drewno (k. 19v), to trudno uznać, że dokonanie kradzieży z włamaniem było „obiektywnie” niemożliwe. To oskarżony i działający z nimi współsprawcy uznali, że przechowywane przedmioty nie są dla nich „atrakcyjne” i tylko to było powodem zaniechania dokonania ich zaboru. Z tych też względów teoretyczne uwagi Sądu meriti (k. 625) nie znajdują uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy. O żadnej nieudolności w rozumieniu art. 13§2 k.k. mowy być nie może.

Uwaga powyższa ma jednakże charakter czysto teoretyczny, bowiem z uwagi na kierunek zaskarżenia, dokonanie zmiany kwalifikacji prawnej oraz ustaleń na mniej korzystne nie było możliwe.

Odnosząc się zatem do zarzutów apelacji, to w pierwszej kolejności zauważyć należy, że apelujący nie kwestionuje kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu za poszczególne przypisane przestępstwa ciągle, których R. W. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa (art. 64§1 k.k.), a zdaniem Sądu odwoławczego są one nader wyważone i żadną miarą nie można uznać ich za rażąco niewspółmierne do czynów popełnionych.

Skoro wymierzono oskarżonemu kary: 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, to zgodnie z zasadami wymiaru kary łącznej (art. 86§1 k.k.) uprawniało do wymierzenia kary łącznej w granicach od 1 roku i 8 miesięcy pozbawiania wolności (dolna granica tej kary przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji) do sumy kar jednostkowych, tj. 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W tych okolicznościach kara łączna 2 lat i 10 miesięcy pozbawiania wolności, przy uwzględnieniu dotychczasowej karalności oskarżonego, jak też i tego, że kolejnych przestępstw dopuszczał się już w toku postępowania przygotowawczego (pierwszy zarzut postawiono mu 31.05.2012r. /k. 42/, a kolejny, w związku z popełnieniem następnych przestępstw /w okresie kwietnia i czerwca 2012r./ , jednoznacznie świadczy o demoralizacji oskarżonego i nie może pozostać obojętne dla wymiaru kary łącznej.

Skarżący, uzasadniając zarzut rażącej surowości kary łącznej, odwołał się z jednej strony do wniosku Prokuratora, który istotnie domagał się kary w niższym wymiarze (2 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności), choć także wykluczającym zastosowanie środka probacji z art. 69 k.k., z drugiej zaś sugerował (choć nie ma wprost sformułowanego zarzutu obrazy art. 60§3k.k.) istnienie okoliczności, uzasadniających nadzwyczajne złagodzenie kary, ponieważ „ujawnił wszystkie czyny, co bez jego współpracy nie byłoby możliwe” (k. 641v.).

Z tym stanowiskiem zgodzić się nie sposób. Instytucja określona w art. 60 § 3 k.k. znajduje zastosowanie tylko w odniesieniu do sprawcy, który współdziałał z innymi osobami przy popełnieniu przestępstwa. **Należy zatem uznać, że osób współdziałających ze sprawcą winno być co najmniej dwie** (uchwała SN z dnia 25 lutego 1999 r., I KZP 38/98, OSNKW 1999, nr 3-4).

Z niekwestionowanych ustaleń wynika zaś, że każdorazowo oskarżony współdziałał z jedną osobą, zaś odnośnie czynu przypisanego w pkt III (a opisanego w pkt III części wstępnej) dopuścił się z innymi osobami, lecz i tu podstaw

do obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary nie ma, z uwagi na to postawę oskarżonego w toku całego postępowania (np. częściowo zakwestionował swoje sprawstwo – k. 405 – zmieniając uprzednio złożone wyjaśnienia).

Z tych też względów, i ten „dorozumiany” zarzut obrazy prawa materialnego, który mógłby mieć wpływ na wymiar kary, jest chybiony.

Gdy uwzględni się, że wnioski Prokuratora co do kary, to jedynie swoista „propozycja”, która w żadnym razie nie wiąże Sądu orzekającego, tu obowiązują zasady tzw. „sądowego wymiaru kary”, a określone w art. 53 i 55 k.k., to żadnego zarzutu z art. 438 pkt 4 kpk skutecznie Sądowi Rejonowemu stawiać nie można.

Oczywiście chybiony jest przy tym zarzut obrazy prawa materialnego – art. 69 k.k. poprzez jego niezastosowanie.

Taki zarzut mógłby być skuteczny tylko wówczas, gdyby Sąd a quo nie zastosował przepisu, a byłby do tego zobligowany. W przypadku zaś środka probacji, jakim jest instytucja warunkowego zawieszenia kary, właśnie wymiar kary łącznej uniemożliwia zastosowanie art. 69 k.k., a to wobec nie ziszczenia się przesłanek w nim określonych (§1 tego przepisu).

Z tych też względów, dzieląc stanowisko Sądu meriti co do oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów jednostkowych, których R. W. dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, jak też i nie dostrzegając okoliczności łagodzących (trudno za taką, w realiach niniejszej sprawy, uznać przyznanie się, skoro z postawy jednoznacznie wynika brak skruchy i woli zmiany postępowania, tj. zaniechania popełnienia przestępstw), uznał, że kara łączna w orzecznym wymiarze, stanowi właściwą reakcję z uwagi na wymogi - przede wszystkim - prewencji indywidualnej, a także generalnej.

Próba swoistego wzbudzenia litości poprzez odwołanie się do „trudnego dzieciństwa” oskarżonego, jest nieskuteczna. R. W. ma 26 lat (ur. (...)), a od 2008r. skazywany jest za przestępstwa przeciwko mieniu (vide karta karna) i dotychczas orzekane kary, w tym z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, okazywały się nieskuteczne.

Z tych też względów, zaskarżony wyrok jako zasadny, utrzymany został w mocy.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego oraz sytuację materialną i osobistą oskarżonego orzeczono o kosztach sądowych związanych z tym postępowaniem, tj. obciążono nimi Skarb Państwa. Od tegoż Skarbu Państwa Sąd odwoławczy zasądził także na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony, mając na uwadze brzmienie §14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.009.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U Nr 163, poz. 1348 ze zm.).